

Handelingen 1:11

**“Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel?
Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal also komen,
gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren”**

Jezus nastaren 1 Hoe niet? 2 hoe wel?

Gemeente,

Sommigen van ons hebben het wel eens meegemaakt. We kunnen het ons in elk geval voorstellen. Dat één van onze gezins- of familieleden weggaat naar bijv. Afrika. En als ouders of vriend breng je haar weg naar Schiphol. Je neemt afscheid en je ziet haar weglopen, de vertrekhal in. Nog een laatste blik en dan verdwijnt ze in de mensen, of om een bocht. Misschien wacht je nog. Totdat het vliegtuig opstijgt. En je kijkt het vliegtuig na. Hoe het opstijgt. De lucht ingaat, verder weggaat. Totdat je een klein stipje ziet, totdat je ook dat niet meer ziet. En je staart het vliegtuig na. Je staart je dochter, zoon, vriend, vriendin na.

Daar zit iets heel teers in. Dat laat iets zien van de band en de verbondenheid. Stel je voor dat het niet zo was. Dat je haar zou afzetten op het parkeerterrein en direct gasgeven en wegwezen. Ziezo, het heeft ons al tijd genoeg gekost. Gauw maken dat we weer thuiskomen. Dat zou geen best teken zijn. Nee, dat nastaren geeft aan: er is een band, en dat doet pijn als je dan van elkaar scheiden moet voor een behoorlijke tijd.

Zo moeten we dat woord in Handelingen 1 vers 10 opvatten: wat staat gij en ziet op naar de hemel? En ziet op. Daar staat niet een gewoon woord voor kijken of zien, maar een woord dat je inderdaad kunt vertalen met staren. Ademloos staan te staren naar die wolk, waarop Jezus wordt weggenomen. De discipelen staren Jezus na. Dat had natuurlijk mee te maken dat het zo wonderlijk was. Ook toen wisten mensen heus al wel dat de zwaartekracht naar beneden trekt en laat vallen en dat het tegen alle natuurwetten in gaat om op te stijgen in de lucht. Maar ook, maar meer nog, zat er die band achter, die intense verbondenheid. Ze waren drie jaar met Jezus meegewandeld. Zijn stem gehoord, Zijn wonderen gezien, Zijn nabijheid ervaren, Zijn aanwezigheid getast en gemerkt. En nu gaat Hij weg..... Nu is dat voorbij. En ze staren Hem na de lucht in.

Nu is het de vraag wat ons dat doen zou. Als Jezus nooit meer van Zich zou laten merken. Je zou nooit meer iets van Hem merken. Geen nabijheid, geen woord, geen liefde, geen ontmoeting. Stel je voor: de laatste ontmoeting met Hem is geweest: het gaat over, het is uit. De

Psalmisten kunnen het niet uithouden in die gedachte: Waarom verlaat Gij mij? Hoe lang nog....? Waarom antwoordt Gij niet? Zwijg niet, houd U niet doof? Verstaan we dat? Of zouden we er niet veel aan missen: omdat we Hem nog nooit ontmoet hebben en niet weten wat het is: Jezus ontmoeten. Nooit echt contact gehad. Je zou je smartphone verschrikkelijk missen, je zou je spelcomputer enorm missen, we zouden ons lijfblad enorm missen, maar Jezus.....

Waar geloof leeft op van ontmoetingen met Jezus. Maar de discipelen denken op dit moment: het is over. Het is voorbij. Nooit meer. Maar God zij dank. Dat is niet zo, ook niet na hemelvaart. Christus geeft en laat de sacramenten, heilige Doop en heilig Avondmaal, het Woord, de toegang van het gebed. Hij is wel heengegaan, maar Hij laat toch nog van Zich merken. Zoals wanneer een familielid is weggegaan naar Afrika je zo blij bent dat je nog kunt appen, kunt skypen. Toch nog contact kunt hebben. Ja, het is anders dan wanneer ze thuis zijn, maar toch.....je hebt contact. Zo mag je zo dankbaar zijn dat Jezus toch nog Zich laat ontmoeten. Ja, het is niet zoals toen Hij op aarde was, maar toch..... je mag Hem ontmoeten in woord en sacrament, in gebed en overdenking. Als dat er niet zou zijn, en je kon helemaal geen contact hebben met Jezus, dan zou je wegwijnen en sterven.

Herkennen we dat?

1 Jezus nastaren, hoe niet?

Dus er zit iets heel moois in, in dat nastaren van de discipelen. Het laat de verbondenheid blijken, die in die jaren gegroeid is, die de Heilige Geest gelegd heeft tussen de Heiland en hen. Maar toch horen we in de woorden van de engelen een verwijt, een vermaning in elk geval? Wat staat gij en ziet op? Wat sta je daar en ben je naar boven aan het kijken? Wat zit je daar en ben je aan het doen? Wat zit je daar en denk je nou weer aan? Dan hoor je in zulke woorden, zulke vragen een vermaning. Dat lijkt vreemd. En dat lijkt te meer vreemd als we weten dat er ook in de Bijbel staat: zoekt dan de dingen die boven zijn daar waar Christus is. Colossenzen 3:1. Zoekt de dingen die boven zijn. Dat is toch goed en nodig en nuttig, moesten we dat niet meer doen?

Ja, en toch is het hier wat de engelen als Gods gezanten zeggen tegen de discipelen. Wat staat gij en ziet op. Vermaning. Dat zouden jullie niet moeten doen en niet horen te doen. Waarom niet, wat is er dan mis mee? Nou, dit, in hun staren zit iets verkeerd. Toch wel. Zit het verlangen om Jezus als het ware terug te kijken naar de aarde. Als hun ogen handen waren zouden ze Jezus vasthouden en weer terugtrekken op aarde. En dan hier blijven, met Hem. Altijd zo dichtbij Hem zijn dat ze

Hem zouden kunnen zien en aanraken. En dat is wat in dat nastaren niet goed is. Toch niet goed is.

Allereerst niet goed als we denken aan de Heere Jezus. Mogen zij het Hem misgunnen, de hemelse heerlijkheid. Jezus zal worden ingehaald in de hemel met gejuich der engelen en bazuingeschal. Jezus zal terugkeren en door Zijn Vader worden omhelsd en gekoesterd en beloond voor Zijn volbrachte werk op aarde. Jezus mag de aarde, de omgeving met stank van zonde, Godloosheid en ongerechtigheid die Zijn ziel heeft getergd en heeft gepijnigd verlaten, om in te gaan in de zuivere sferen van de hemelse heiligheid en heerlijkheid. Hij mag als het ware vanuit een stinkend afvalhok verhuizen naar een paleis in heerlijke sferen. Zouden de discipelen Hem dan terug mogen trekken, terug mogen wensen? Wij zeggen dat wel eens tegen elkaar als een geliefde is overleden die in de Heere gestorven is: we mogen hem, haar niet terugverlangen. Hij heeft het nu zoveel beter. Ondanks ons verdriet mogen we hem/haar niet terugverlangen. Geldt dat niet veel meer nog voor de Heere Jezus Zelf? Zij mogen Hem niet terugverlangen naar deze aarde. Dat zou voor hen wel fijn zijn, maar het zou Jezus weer uit de hemelse heerlijkheid weghalen.

Wat een les en oefening om niet alleen aan onszelf te denken. Wat voor ons goed en fijn is, maar te denken aan wat voor de Heere Jezus goed en rijk is. Bij alle dingen, bij al je wensen, gebeden je af te vragen: wat betekent het voor de Heere Jezus, voor de HEERE als dit zou gebeuren? Voor mij is het fijn als ik voorspoed heb, als ik gezond ben, als ik werk heb, als ik God dichtbij mag voelen, als mijn plannen lukken en slagen en daarom bid ik erom. Maar wat zou het betekenen voor de Heere Jezus? Voor de HEERE. Voor Zijn eer, voor Zijn lof en roem? Dat is een levenslange les in afsterven aan mezelf en in gericht worden op Christus en Zijn eer.

Maar er zit nog iets in die vermaning: wat staat gij en ziet op naar de hemel? Niet alleen dat dat zou betekenen om Jezus uit Zijn glorie weg te willen trekken, maar ook voor henzelf: wat was hun roeping? Wat was Gods bedoeling met hun leven? Denk weer even aan dat afscheid op het vliegveld. Wat is de bedoeling? Om daar altijd op dat vliegveld te blijven? Om daar een dag en twee dagen nog bij elkaar te blijven? Is dat de bedoeling? Nee, dan kan die dochter haar werk in Afrika niet gaan beginnen, en de familieleden hier in Nederland laten hun werk ook liggen voor wat het is. Nee, dat is niet de bedoeling. De bedoeling is dat die dochter in Afrika haar werk gaat beginnen en dat de familie in Nederland weer de draad oppakt.

Wat staat gij en ziet op, staart, naar de hemel? Is dat de bedoeling, hier altijd op de Olijfberg bij elkaar blijven? Nee, de

bedoeling is dat Jezus Zijn werk in de hemel gaat beginnen, voorbiddend bij de Vader, en dat de discipelen hun roeping hier gaan vervullen. De roeping die zij gekregen hadden. Hun roeping wacht. Die had Jezus hun gezegd: ten eerste dat zij terug moesten gaan naar Jeruzalem. Daar was in elk geval voorlopig hun plaats. In Jeruzalem. Gevaarlijk, jazeke. Daar was hun Meester gevangen genomen en weg geschreeuwd, zo was de sfeer daar, maar daar moesten ze blijven. Op hun post, trouw op hun plaats, ook al was die zwaar en moeilijk. En ten tweede om te verwachten de belofte van de Heilige Geest. Met bidden en smeken de Heilige Geest verwachten. Het werk is nog niet af, er moet nog zoveel gebeuren. Nog zoveel volken en mensen bereikt worden met het Evangelie: bidt en smeekt, verwacht de Heilige Geest. En ten derde: wees Mijn getuige. Hier op de Olijfberg is verder niemand om het tegen te kunnen zeggen, maar gij zult Mijn getuigen zijn. Met woord en daad. Temidden van de mensen. En daarbij misschien wel averij oplopen, steken, stoten, spot en hoon, vangenneming en verdrukking.

Maar dat is de roeping van de discipelen. Niet op de Olijfberg blijven, samen met Jezus, maar op hun post blijven, om de Heilige Geest bidden en getuigen. Onze roeping wacht. Ja, je zou soms wel wensen dat je ergens blijven kon: in de kerk na een preek, op een zondag, na een rijke zegen, aan de avondmaalstafel waar Jezus zoveel liefde uitstort in je hart. Je zou er willen blijven. En nogmaals, daar zit iets moois in. Maar tegelijk geldt: we hebben onze roeping. Trouw op onze post blijven. Hoe moeilijk ook, thuis, in familie, op ons werk, in de gemeente. Er moeten er nog zoveel worden toegebracht: bidt om de Heilige Geest voor zovelen die nog buiten zijn. En gij zult Mijn getuige zijn in woord en daad. En daarbij misschien wel averij oplopen. Beschadigd raken, geraakt, bezeerd. Maar dat is onze roeping. We mogen niet, nog niet, altijd met Jezus blijven, maar onze roeping moet voortgezet worden.

2 Jezus' nastaren, hoe wel?

Daarom: wat staat gij en ziet op? Wat staart gij? Uw roeping wacht! Blijft u op uw post? Bidt en smeekt u om de werking van de Heilige Geest? Bent u Zijn getuige? Kijk en dan geldt wel dat andere, van Colossenzen 3: bedenkt de dingen die boven zijn waar Christus is. bedenkt ze. Nee, niet staren om Jezus terug te trekken naar de aarde in dit leven, maar wel bedenken dat Hij nu boven is, ten hemel is gevaren. Hem zien, zien op Hem. Dat wel.

En wat is dat dan? Nu, allereerst is dat bedenken dat Hij daar is zoals Hij is. Ja, dat snap ik. Nee, even goed nadenken. Jezus is daar zoals Hij is. Met Zijn lichaam. Hij is lichamelijk opgevaren/opgenomen ten hemel. Dus: Hij is anders de hemel binnengekomen dan dat Hij er uitgegaan was. Toen Jezus van eeuwigheid bij Zijn Vader was, toen was

Hij God. Zonder menselijk lichaam. En zo heeft Hij de hemel verlaten en heeft in de schoot van Maria een lichaam aangenomen. En met dat lichaam komt Hij nu weer terug in de hemel. En waarom is dat zo bijzonder? Nou, dat lichaam dat herinnert Hem aan Zijn Bruidskerk. Dat lichaam is als het ware een foto van Zijn bruidskerk. Die heeft een lichaam hier op aarde. En Jezus wordt ieder ogenblik aan Zijn Kerk herinnert dmv Zijn lichaam. Zoals een man naar het buitenland gaat voor zijn werk en op het beginscherm van zijn telefoon een foto van zijn vrouw heeft staan. Elke keer als hij op zijn telefoon zit moet hij haar wel zien, kan hij haar niet vergeten, want zijn oog ziet haar. Jezus is lichamelijk de hemel ingegaan. Om ons te overtuigen: Hij kan en zal Zijn bruid op aarde niet vergeten. Dat kan niet, Hij wordt elke ogenblik aan haar herinnerd, Hij heeft iets bij Zich van haar: een lichaam. Jezus zal nooit Zijn bruid vergeten.

Ook niet als het er wel op lijkt. Als Zijn bruid op aarde erge dingen meemaakt. Hele verdrietige dingen meemaakt. Als Zijn bruid hier wordt verdrukt en vervolgd, tot op de meest erge manier toe en dat lijkt maar te kunnen allemaal en dat gaat maar verder. Als Zijn bruid weinig tot niets merkt van haar Bruidegom. Hij lijkt haar te vergeten. O, bedenk de dingen die Boven zijn, zie op Hem, Die aan Gods rechterhand is. lichamelijk is opgenomen in de hemel. Hij vergeet Zijn bruidskerk niet. Dat is echt ondenkbaar, onbestaanbaar. Ja, als je kijkt naar wat je meemaakt, dan wordt je verzocht om dat te denken, maar als je bedenkt de dingen die Boven zijn dan weet je het weer: Hij is daar en Hij vergeet ons nooit. Hij, Die alle macht heeft in hemel en op aarde, Hij Die het beheer heeft over alle hemelse schatten en engelen, Hij kan en zal mij nooit begeven en nooit vergeten. Hoe zwaar ik het ook heb, hoe weinig ik er ook van merk.

Ten tweede betekent het zien op Jezus Die in de hemel is het bedenken dat Hij vandaar ook weer zal wederkomen. Dat zegt de engel er ook direct achteraan: deze Jezus zal alzo komen gelijk gij Hem naar de hemel hebt zien heengaan. Hij zal alzo komen. Weer zichtbaar met Zijn lichaam en met wolken omringd. Maar dan niet zoals de discipelen nu wensten om dan het leven hier verder te leven bij Zijn discipelen zoals het de afgelopen jaren ook was geweest. Nee, niet zo, maar om dan te oordelen de levenden en de doden. Om dan de grote orde op zaken te stellen. Om dan de nieuwe hemel en nieuwe aarde aan te laten breken. Om dan ieder te vergelden naar Zijn werk. Om dan te verlossen allen die Hem hebben lief gekregen en al Zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis te werpen. Daartoe zal Hij dan wederkomen. Als Wereldrechter.

Hij zal wederkomen. Dat maakt het zo vreselijk voor iemand die Hem niet kent. Voor iemand die Hem niet heeft lief gekregen. Die Hem in Zijn kruisdood en offer heeft veracht. Die dacht zonder Hem best een goed leven te kunnen leiden. Die dacht zonder Hem zich erdoor te kunnen slaan. U zou het kunnen zijn, of jij. Kerkganger, maar innerlijk vreemd aan Jezus gebleven. Hem veracht, aan Hem voorbijgegaan. En uitgerekend Hij zal komen om te oordelen. En dan zal Hij zeggen: Ik ken u niet, Ik heb u nooit zien rusten op Mijn offer, Ik heb u nooit horen smeken aan Mijn voeten. Ik heb nooit gemerkt dat u Mij nodig hebt gehad. Gaat weg van Mij. Ik werp u in de eeuwige verdoemenis waar zal zijn wening en knersing der tanden.

Hemelvaart bewijst ons: God heeft Hem lief. God geeft Hem de plaats aan Zijn rechterhand. God zal Hem het oordeel toevertrouwen. Vreselijk en verschrikkelijk voor ieder die Hem verachtte.

Ja, lees dan goed: deze Jezus. En ken uw catechismus. Wat troost u de wederkomst van Christus. Dat even, precies Dezelfde, Die Zich tevoren voor mij onder de vloek gesteld heeft wederkomt. Jezus, Die aan het kruis hing, Die de vloek droeg. Deze Jezus. Hij ziet er dan anders uit, maar het is Dezelfde. Net als een vader die generaal is. En die thuis weggaat en zijn kind een kus geeft. Dag jongen, papa gaat. En een week later thuiskomt. Maar dan zijn generaalsuniform nog aanheeft. Hij doet open en even schrikt zijn kind. Maar dan ziet het het: het is dezelfde papa. Alleen met andere kleren aan. Deze Jezus, Die is gekruisigd in nederigheid, zal wederkomen in majesteit. Deze Jezus: kent u Hem? In Zijn kruisdood, in Zijn sterven, in Zijn liefde, Zijn genade, verzoening van schuld. Kent u Hem? Of nog dieper: kent Hij u, jou. Heeft Hij u/jou tot Zich getrokken met smeking en geweent. Heeft Hij u/jou tot Zich doen komen smekend om genade en eeuwige redding? Kent Hij u?

Deze Jezus zal wederkomen. Hij Die u nu tot Zich trok, zal u dan niet wegwerpen. Zeker niet. Zou Hij eerst tot Zich trekken en dan weggooien? Deze Jezus. Hij kent u straks nog. Wis en zeker. Als Hij komt om u te halen. In uw sterven. Als Hij komt op de wolken. En dan ook heel het Koninkrijk doet doorbreken.

Bedenkt de dingen die boven zijn. Daarheen gaat het. Zou dat het leven niet willen stempelen? Calvin noemt twee dingen. Dat betekent dan ten eerste:

Dat de onmatige begeerte van het vlees gestild word. Want het hoeft niet alleen zo nodig. Je kunt en mag begeren, verlangen naar iets moois, iets bereiken in je leven, iets meemaken. Op gebied van werk, relaties, levensgeluk. Graag dat huis willen, graag die positie, graag die staat van leven. Maar: niet per sé. Want dit leven is het één en het al niet. Moet ik

net zo nodig als een ander zo'n mooie auto, zo'n mooi huis, zo'n dure vakantie. Als Jezus wederkomt dan houdt dat allemaal op en dan komt het ware leven pas. Jezelf leren verloochenen. We zijn op doorreis hier. We zijn als mensen met een camper of caravan die op doorreis zijn en voor een paar nachtjes ergens overnachten. Dat merk je toch, dat zie je toch. Dat ze daar niet wonen, maar op doorreis zijn. Bedenk de dingen die boven zijn. Het hoeft hier zo nodig niet allemaal.

En ten tweede dat je volhard in de strijd en in het lijden en kruis dragen. De geestelijke strijd. Tegen de duivel je eigen hart, je zonden, de aanvechting. En volhouden in de strijd om in je kerk, gemeente, gezin op je post te blijven. Als je veel mee moet maken. Zwaar lijden. Door beproeving of door vervolging. Je moet veel missen. Maar je krijgt zoveel meer terug. Zie op wat wacht. Als je ziet op wat wacht dan kun je het er voor over hebben. Het lijden van deze tegenwoordige wereld is niet te waarden tegenover de heerlijkheid, het gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid. Zo volhouden, getroost en wel. Bedenk de dingen die boven zijn.

Als ons leven zo hangt aan de luxe op aarde, aan dit of dat mee willen maken, als ons hart steunt en zucht onder wat we mee moeten maken en we neigen tot opgeven en er de brui aan geven, bedenk de dingen die boven zijn, waar Christus is Die komen zal.

Zo Jezus nastaren, nazien. Niet om Hem hier en nu terug te willen hebben en het leven gewoon verder te laten gaan. Maar wel om in Zijn voetspoor te wandelen. Zoals we onze geliefden die ten hemel gingen niet terug mogen wensen, maar wel mogen nastaren om hun voetstappen te drukken, om in dat spoor te leven, hen achterna, Christus achterna. En dan mag je wel verlangen dat Hij komt. Dat Hij wederkomt. Dan is voor Hem de heerlijkheid volmaakt. Voor Hem zijn hemel en aarde dan één in Zijn lof en dienst. En ik mag eeuwig met Hem zijn, van mijn post afgelost, van mijn strijd verlost.

Amen